

ברוך אשר צבי מרכוס הי"ד

קידוש שם שמים

מסופר על ר' יוסף קארו שמלאך הבטיח לו שהוא יזכה למות על קידוש ה', אבל ר' יוסף קארו מת על מטתו ולא במות הירואי שיש בו קידוש את השם.

ה"מעבר יבוק" – מתרץ את הדבר במאמרו שגם מי שמת על מטתו יכול למות על קידוש ה', בזה שאדם חי חיים עליונים ואידיאליים שכל המחשבות שלו והפעולות שלו הם בשביל מטרה אחת ויחידה של קידוש שם שמייים, הדבר נחשב לו כאילו מת על קידוש השם.

הרב טאו בספרו, כותב על מיתתו של ר' יוסף קארו "גדול וחשוב יותר מהמיתה על קידוש השם שבפועל ועל כן נחשב לי הדבר כאילו מת על קידוש השם".

הרב טאו באותו מאמר כותב שקידוש השם היותר גדול הוא לא רק התמסרות למיתה בהקרבה של רגע אחד בלבד, אלא דווקא לחיות חיים שבהם יש בנין נפשי שלם של תרבות ורוח.

קידוש השם היותר גדול זה לחיות חיים של תורה, חיים שיוצאים מתוך תורה שבהם כל פעולה ומחשבה היא אך ורק לשם תכלית אחת שהיא השגת השם כדברי הרמב"ם

"שישים לנגד עיניו תמיד תכלית אחת והיא השגת השם יתברך... וישים פעולותיו כולן לזו התכלית".

הדבקות ב-ה' היא כל כך גדולה עד שהוא מוכן להקריב כל דבר בחיים שלו ואף את החיים שלו למען ה' יתברך.

